

MIROSLAVA
VARÁČKOVÁ

TO,
ČO NÁS
SPÁJÁ

**To, čo nás
spája**

Miroslava Varáčková napísala tieto knihy:

*O lásku sa neprosí
Anjeli noci
Hriech v mene života
Prežila som svet
Sprevádzачka
Obchodníci s nádejou
Tri kroky do pekla
Láska z ulice
Nepobozkaná
Adaptácia
Len to nikomu nepovedz
Grafitové dievča
Drž ma, keď padám
Stálo to za to
Spolu to zvládneme
To, čo nás spája*

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

**To, čo nás
spája**

slovart

Copyright © Miroslava Varáčková 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-4192-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Produkcia Dana Klimová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

Peklo má mnoho podôb.
Tú najhoršiu nosíme v sebe.

-ONA-

Trojbodka.

Čierna na bledej koži.

Spokojne si ju prezriem v zrkadle a skryjem pod vlasy. Otca by porazilo, keby o nej vedel, a to je jeden z dôvodov, prečo ma tak lákalo dať si niečo vytetovať. Rada ho provokujem a vnášam do nášho uhladeného života rozruch. Robiť drobné rebelstvá mi dáva pocit slobody a navyše potajomky dúfam, že si ma už konečne všimne. Prehliadanie sa v poslednom čase stalo synonymom našej rodiny. Teda toho, čo z nej ostalo, ak sa o rodine ešte dá hovoriť.

„Koleduješ si o doživotné domáce väzenie,“ ozve sa Tamara, moja spolužiačka a najlepšia kamoška v jednom, a nečakane sa mi dotkne miesta za uchom.

„Au, dávaj pozor!“ uhnem sa a odstrčím jej ruku. Koža je po vpichoch ešte poriadne citlivá a potrvá, kým sa úplne zahojí. Frenky hovoril, že aj týždne. Nepovedal však, že to bude tak pekne bolieť. Možno by som nápad prehodnotila a dala si radšej krúžok do obočia. Ten by si bezpochyby všimol aj otec a vidieť ho vytočeného by rozhodne stálo za to.

„Nič mi nehrozí, žiaden zarach,“ mávnem rukou a opriem sa o umývadlo. Tamara si maľuje ústa na červeno a vyberá si zo zubov semiačka maku, ktoré jej tam ostali z desiatového koláča.

„Pokiaľ nezačnem otcovi chlastať rovno pod nosom, ani si nespo-
menie, že žijem. Veď vieš, tebe to predsa nemusím vysvetľovať.“

„Občas zabúdam, že to len mne by naši najradšej na nohu
primontovali džípies náramok. Je to s nimi čisté psycho. Buď
rada. Čo by iní dali za takú voľnosť,“ povzdychne.

„Veď som,“ zaklamem. „V istom zmysle.“

„Nehovor mi, že ti chýba neustála kontrola, príkazy, zákazy, po-
učovania... Ja by som sa toho veľmi rada a dobrovoľne zriekla. Nič
nelezie na nervy viac ako stále počúvať, čo musím a nemôžem.“

„Zriekla,“ neodpustím si sarkastický tón, lebo Tamara dob-
re vie, ako sa veci majú.

Opustím chalanské záchody, na ktorých je vždy viac súkro-
mia na dôverné rozhovory i na tajnú cigaretu ako na dievčen-
ských, a vrátim sa na chodbu.

Je plná deciek. Sú všade. Rozliezli sa po schodisku, poscho-
diach i vestibule. Páči sa mi ruch, čo vytvárajú. Predstavuje ví-
tanú kulisu mojim divným myšlienkam o živote, ktorých mám
často plnú hlavu. V škole sa prekvapivo cítim lepšie ako kdekoľ-
vek inde. Aj kvôli chalanom, ktorých si s Tamarou pravidelne ob-
zeráme a uvažujeme, akí by z nich boli frajeri. Hlavne štvrtáci po-
riadne štekli našu predstavivosť. Vybrala by som si ich desiatky.
Na každý deň iného. Bozkávala by som sa s nimi až do odpad-
nutia, až kým by môj mozog neutrpel totálny black out, pretože
to je práve to, čo vo flirtoch hľadám. Reset a zabudnutie. Bozky
sú predsa lepšie ako drogy či alkohol. Neubližujú.

Tamara ma nasleduje krížom prvým poschodím. Spoločne
sa usadíme na parapet, opakujeme si najnovšie učivo z fyziky,
ktorému nerozumie ani jedna z nás, ale tvárime sa, že chápeme
aspoň vzorce, a popritom splietame plány na poobedie.

„Dnes sa ulejem z tréningu,“ nadhodí. Nohy má pritiahnuté
k sebe, pohľad upretý kamsi za okno. Narúžované ústa dôležito

špúli a prstami si klopká po spánkoch. „Nechce sa mi zabíjať ďalší deň behaním. Nevidím v tom žiaden zmysel. Celé hodiny na antuke, nekonečné kolieska okolo štadióna... a čo z toho?“

„Medaily,“ odvetím, no úplne chápem jej postoj. Robiť čokoľvek z donútenia je otrava. „Vaši prekukli, že si v behu dobrá, čo si už teraz pomôžeš. Keby si bola za lemru ako ja, mala by si pokoj.“

„Dobrá som vo veľa veciach. Napríklad v tanci na stole,“ zasmeje sa.

„To teda! A ešte v skákaní cez plot, písaní falošných ospravedlnení a hádaní sa so slovenčinárkou o význame diel Gertrudy Steinovej.“

„Jedného dňa si to napíšem do životopisu.“

„Žila, ako najlepšie vedela, zneužívala chalanov a falšovala podpisy.“

„To znie skôr ako epitaf.“

„A nie je to jedno? Ak budem v štádiu života, keď bude potrebné písať životopis, aj tak budem mať všetko podstatné za sebou. Kto by už len túžil po dospelosti a ustavičnom naháňaní sa? Dospeláci sú divní. Nechcem byť ako oni.“

„Tvoja mama bola iná,“ povie potichu, akoby práve vyslovila zakázané slovo.

„Viem. A to jediné mi dáva nádej, že budúcnosť nie je úplne stratená. Aký máš plán na poobedie?“

„Pôjdeme k Denisovi. Ešte o tom netuší, ale bude sa uňho konať nečakaná piatková párty!“

„Kto by čakal žúrku v piatok,“ neodpustím si iróniu a zasmejem sa.

Denis je chalan z vedľajšej triedy, Tamarin bratranec z dvadsiateho kolena. Je verejným tajomstvom, že jeho mama trávi viac času u priateľa ako doma, a tak má skoro stále voľný byt. Každý,

kto sa chce niekam zašiť alebo dačo podniknúť, pasuje sa za Denisovho dobrého kamoša.

„Kto mal tento týždeň narodky?“ spýta sa Tamara a prehrabne si vlasy.

„Netuším,“ priznám sa a narýchlo rozmýšľam, na čí sviatok som zabudla. Zlaknem sa, že na Tamarin. Z pamäti začnem loviť všetky podstatné dátumy.

„Ani ja,“ mykne plecami. „Ale bol by to fajn dôvod na oslavu.“

„Odkedy potrebuješ dôvody?“

„Nepotrebujem. Nikdy! No nebolo by na škodu mať poruke výhovorku pred našimi, ak by volala trénerka a narobila zbytočnú paniku. Veď vieš, aká je. Rada dramatizuje.“

„Odkedy potrebuješ výhovorky?“ štuchnem ju pod rebrá a zarehocem sa. „Máš predsa dobrú fantáziu, niečo si vymyslíš.“

„Čiernu dieru uprostred sídliska, ktorá ma vtiahla a vyplula o niekoľko hodín neskôr. Opitú a so stratou krátkodobej pamäti.“

„Nevysvetliteľné javy sú najlepšie alibi. Nikto ti ich nedokáže vyvrátiť,“ zamudrujem a šibalsky na ňu mrknem.

„No, neviem, neviem. Nasratý rodič je vynaliezavý rodič. Dokáže aj nemožné, na to nezabudni,“ zoskočí, uhladí si tričko, potiahne si ho pod zadok, pretože trpí nepochopiteľným komplexom kvôli širokým bokom, ktoré vôbec nemá široké, a vyberie sa na druhý koniec chodby.

„Pod!“ zvolá cez plece a ukáže, aby som ju nasledovala. „Mali by sme Denisovi oznámiť, čo ho čaká a neminie.“

* * *

Poobede sa stretieme pred bytovkou, kde býva Denis. Tamara sa vyšciera od ucha k uchu a nedočkavo na mňa máva. Neunikne mi jej športové oblečenie. Tepláky, mikina a tenisky. Neprekvapilo

by ma, keby utiekla rovno z ihriska. Už od škôlky sa venuje ľahkej atletike, a aj keď neraz chcela s trénovaním seknúť, rodičia ju vždy prinútili pri športe zotrvať, pretože je pýchou rodiny i mesta, úspešne ho reprezentuje na všemožných súťažiach.

„Situácia sa skomplikovala?“ spýtam sa namiesto pozdravu.

„Dalo sa očakávať niečo iné? Murphyho zákon v praxi,“ prevráti oči a potiahne ma k bytovke, aby mi dala najavo, že sa ponáhľa a nemieni stratiť už ani sekundu svojho ukradnutého času.

„Čo sa stalo?“ spýtam sa a ledva stíham jej kroku.

„Môj iniciatívny a vrcholne obetavý brat sa ponúkol, že ma odvezie na tréning,“ znechutene si odfrkne.

Tamara už roky nevie s Rišom nájsť spoločnú reč. Ich izba sa zmenila na bojisko a súrodenecký vzťah na vojnu. Pomyselné meče si vrážajú pod rebrá, kedy to len ide. Rišo je však prefikáný a bojovú taktiku skrýva za falošnú starostlivosť, kým Tamarara je otvorená a priama.

„Nedal sa odbiť. Vytušil, že chcem dačo podniknúť, tak zahral pred našimi divadlo. Má na také veci nos. Ktovie, či sa pod fejkovým nickom nenalogoval aj do školskej skupiny a nesliedi tam.“

„Myslíš, že by sa znížil až k niečomu takému?“ pokrútim hlavou a neskrývam rozhorčenie. Odkedy ma Rišo od nich vyhodil, len aby spravil sestre nervy, nemám ho rada.

„Že váhaš! Ak zaňuchá príležitosť, žiadna slizká praktika mu nie je cudzia. Nevieš, s akým psychopatom žijem!“

„Ale čo by som nevedela.“

Zatlačí do vchodových dverí, ktoré sa iba tvária ako zamknuté a do ktorých stačí poriadne tísnuť, aby sa otvorili, a vojdeme dnu. Vonia to tam ako kedysi u mojej babky. Polievkou a citrónovým osviežovačom vzduchu.

„Mala si ho dotiahnuť sem,“ navrhnem. „Možno by okúsil skutočnú zábavu a konečne by pochopil, že život nie je iba

o bonzovaní. Bolo by to preňho ako sci-fi, návšteva paralelnej reality.“

„Zabudni!“ vystrúha znechutenú grimasu a zhodí z pliec vak. Sadne si na schody a začne sa v ňom prehrabovať. Medzi zhúžvanými kusmi oblečenia sa zaleskne fľaša a balíček slaných tyčíniek.

Keď sa Tamara prezlečie, učeše a namaľuje si ústa tým najčervenejším rúžom, aký som kedy videla, dokonca ešte výraznejším, aký nosí bežne, vybehneme na poschodie k bytu Denisovej mamy. Už na chodbe počuť hlasnú hudbu a vravu.

Po opakovanom zazvonení nám otvorí Maťo, prvécke ucho, a privíta nás ako vo svojom.

Netrvá dlho a zamotáme sa medzi ostatných. Zábava je v plnom prúde, niektorí tancujú, iní rečnia, ďalší hrajú čosi na počítaci. Zastúpenie tu majú všetky ročníky, najviac náš. Postrehnem párik miznúci v zadnej izbe i decká fajčiť na balkóne. Prederiem sa k nim a vtedy ho zbadám.

Cudzieho chalana vo vyťahanom čiernom tričku. Pohľad naňho ma na chvíľu priklincuje k miestu a prinúti ma zaloviť v spomienkach. Mám pocit, akoby som ho už niekde videla, niekedy sa s ním rozprávala alebo ho niekde stretla.

Opriem sa o zábradlie, potiahnem si z Ivaninej cigarety a nenápadne si ho obzerám. Sedí na zemi, nohy vystreté pred sebou, v ušiach slúchadlá a oči upreté niekam do dialky. Očividne sme mu ukradnutí a prišiel sa sem zašiť, aby mal od celého sveta pokoj. Samota uprostred davu. Anonymita medzi ostatnými. Viem dobre, o čom to je. Neraz ju aj vyhľadávam na koncertoch a rôznych masových akciách, aby som bola ľuďom blízko, no stále vo svojej bubline, vo svojom oddelenom svete. Nedotknuteľná, nemá, splývajúca s okolím.

„Kto je to?“ spýtam sa potichu Ivany, spolužiačky, ktorá má zvyčajne o všetkom prehľad.

Pohodí ryšavou hlavou a vyfúkne oblak dymu.

„Bohvie!“

Chalanovi nevenuje pozornosť, nezaujíma ju. O mne sa to však povedať nedá. Priťahuje môj zrak ako magnet, ani neviem prečo. Možno v ňom vidím jednu verziu seba, dobre ukryvanú, a pritom najpravdivejšiu.

Vezmem si pohár, čo niekto zabudol na stolíku, a odpijem si. Popáli ma na jazyku i v hrdle. Nie som zvyknutá na tvrdý alkohol.

Zakašlem, strasiem sa. Otočím pohľad na mesto a pokúšam sa vidieť viac ako iba betónové činžiaky, spleť chodníkov a ciest, viac ako časť mesta čakajúcu, kým úplne zapadne slnko a na fasádach dohoria jeho posledné lúče.

Ivana aj ostatní spolužiaci sa vrátia dnu. Ja ešte chvíľu ostanem. Dúfam, že nastane príležitosť prehodiť pár slov, no nenaberiem odvalu vyrušiť ho. Pravdepodobne by ma poslal do hája.

Tak iba postávam, počúvam hudbu, ktorá sem preniká zvnútra, a rozmýšľam, či by mi nemalo byť trápne, že som ešte stále tu a či by nebolo lepšie vypariť sa a nechať ho samého. Očividne nemá náladu na nikoho a na nič.

Na moje prekvapenie po chvíli vstane a nakloní sa cez zábradlie kúsok odo mňa, akoby odhadoval výšku, v akej sme. Slnko sa mu opiera o tvár a núti ho prižmúriť oči. Chcela by som vedieť, akej sú farby, no bolo by hlúpe nahnúť sa a prizrieť sa bližšie. Svedčali by mu hnedé, rovnaké ako vlasy. Dve topiace sa karamelky.

„Dáš si?“ vytiahne z vrecka nohavíc šúľanú cigaretu bez filtra. Nevidela som takú už dlho. Naposledy u deda, keď sa raz v lete chvastal pred mojimi kamarátmi, že ich dokáže za minútu ušúľiť päť. Mala som vtedy sotva desať rokov. Dedova špeciálna povaha bola povestná v celej dedine a ja som tú svoju zdedila vraj po ňom. Otec mi to povie vždy, keď ho rozčúlím, a tvári sa pritom, akoby práve vyslovil tú najtvrdšiu urážku.

„Nefajčím,“ odvetím.

„Neklam, pred chvíľou som ťa videl,“ strčí si ju do úst, no namiesto toho, aby si pripálil, otočí sa ku mne a zapozera sa mi do tváre.

Zacítim mravčenie na nose, zmocní sa ma zvláštna nervozita, neurčité napätie.

„Príležitostný šluk sa neráta,“ frknem a prekrížim si ruky na bruchu. Prečo mám pocit, že do mňa vidí?

„Práve naopak, ráta sa úplne všetko, aj drobné prehrešky. Tie dokonca možno ešte viac.“

„Nejaký si múdry.“

„Za to sa nestriela,“ utrúsi. „Ale vieš čo, kašlem na cigy aj ja,“ cigaretu zlomí vo dvoje a hodí do prázdnej plechovky, čo tu ostala po Ivane. „Myslel som si, že vonku bude teraz všetko iné, no vôbec nič sa nezmenilo,“ prehrabne si vlasy, naprázdno prehltnie. Ruky si vrazí hlboko do vreciek a oprie sa chrbtom o stenu.

Páči sa mi. Sála z neho nehnaná drzosť. Ešte aj nedbalý účes a vydraté oblečenie napovedajú, že mu je ukradnutá mienka okolia.

„Čo by sa malo zmeniť?“ zareagujem zvedavo.

„Neviem. Asi všetko,“ zvráští obočie a znova sa zahľadí niekam do neznáma.

Mám na jazyku milión otázok, ale každá mi pripadá príliš hlúpa. Asi je lepšie nepýtať sa a aspoň predstierať, že chápem, o čom hovorí.

„Niekedy je najťažšie zmieriť sa sám so sebou,“ povie potichu. Ani neviem, či som to vôbec mala počuť a či to chcel vysloviť. Zdá sa, že nie, že sa mu myšlienky mimovoľne vydrali na jazyk bez toho, aby si to uvedomil.

„Čo si vyvedol?“ vytuším a pokúšam sa udržať túto podivnú konverzáciu.

„Prečo?“ prudko ku mne otočí hlavu. „Niekto kvákal?“

„Nikto nič. Ale evidentne som trafila do čierneho. Chceš o tom pokecať?“

Zamračí sa. Stisne ústa. Až vtedy si všimnem, aké ich má pekne krojené. Tamara by povedala, že ideálne na bozkávanie, a ja by som s ňou musela súhlasiť. Predstavím si, ako by asi chutil jeho bozk. Sladko či vodovo?

„Keby som mal náladu na ťažkopádnu debatu, asi by som sa sem neodpratal, nemyslíš?“

„Hm,“ odvrátim sa od neho a ledabolo myknem plecami. Tak načo si začínal, pomyslím si. „Bola to len otázka zo slušnosti, nefandi si, nezaujímam sa. Mala som dojem, že sa patrí opýtať sa.“

„Nebolo treba.“

Zavládne medzi nami ticho. Zvrtnem sa radšej na odchod. Nemá zmysel kaziť večer ani jednému z nás.

„Počkaj! Nechcel som ťa naštváť,“ zastaví ma, keď som už jednou nohou dnu. „Pokoju tu ostaň, nemusíš odchádzať. Vlastne mi padne vhod...“ premeria si ma od hlavy po päty, „príjemná spoločnosť.“

„Dnu je deciek dosť,“ odbijem ho.

„Dnu sa to zmenilo na debilnú diskotéku,“ pokrčí nosom. Vráti sa silný pocit, že presne toto som už kdesi videla. Zvedavosť ma prinúti zastať a znova sa naňho krátko zahľadieť. Nejasná spomienka na črty tváre a spôsob reči sa kľže do stratena a ja sa ju márne snažím ulapiť. Ktovie, či som naňho už na nejakej podobnej párty nenarazila a nelepila sa naňho. Často zabúdam, s kým som čo mala. Pri tom počte chalanov by som musela mať pamäť veľkú ako svet.

„A čo si čakal? Tiché posedenie nad hrncami s čajom? Kde si sa tu vlastne vzal?“

„Sám neviem,“ rozhodí rukami. „Denis mi ponúkol jeho byt ako odrazový mostík, tak som tu.“

Tentoraz si ho premeriam ja v snahe porozumieť. Podchvíľou sa mi zdá, že som sa mýlila a že viac ako čokoľvek iné potrebuje niekoho, kto si ho vypočuje, ale kto by sa už len vyznal v takýchto typoch?

„Poznáš Denisa, nie?“ opýta sa. Ktovie, čo sa mi odráža vo výraze, keď zapochyboval.

„Jasné, je vôbec niekto, kto ho nepozná?“

Zasmeje sa a mňa nečakane zahreje v hrudi.

Zapisujem si dobrý skutok na pomyselnéj nástenke, ktorú som si založila pred pár mesiacmi, aby som si pripomínala, že za niečo stojím, že dokážem viac ako len robiť problémy.

smiechvime

Sadnem si na rozkladaciu stoličku neurčitej farby, uvoľnené vlasy si stiahnem nazad do gumičky a rozhodnem sa zostať. Ešte aspoň chvíľu. Aspoň kým nepominie pocit, že by som mala.

On sa opäť zvalí na zem, hoci jedna stolička ostala ešte voľná.

„Dostaneš vlka,“ zažartujem. „Na, daj si pod seba aspoň niečo,“ hodím mu kockovanú podušku spod vlastného zadku.

„Nejaká si starostlivá,“ neodpustí si, zjavne s chuťou vrátiť mi podpichnutie.

„Ďalší bod k dobru,“ poviem viac-menej pre seba.

záchrana pred vlkom

„Čo?“

„Ale nič,“ rýchlo zavrtím hlavou.

Keby nás niekto počúval, určite by si pomyslel svoje. Dvaja šibnutí, každý točí o tom svojom. Cvokhaus na treťom, adresa Petržka.

„Čo tu vlastne robíš? Nevyzeráš ako milovníčka diskotékových večierkov,“ poznamená a strčí si do úst nepoužitú zápalku. Hryzie jej koniec, čo ma z neurčitého dôvodu vytáča.

„Zdanie môže klamať,“ odseknem.

„Nepopieram.“ Snaží sa pôsobiť vážne a drsne, no mykne mu kútikmi úst.

„Ale, no tak! Keď sa smeješ, si celkom sympoš,“ vyletí zo mňa nepremyslene.

„Povedal kto?“ zamrví sa, stiahne nohy bližšie k telu.

„Ja.“

Zasmeje sa. Úsmev mu pristane viac ako zamyslenosť. Na pravom líci sa mu objaví nepatrná jamka, ktorá mi pripadá ohromne príťažlivá. Kde sa, dopekla, doteraz skrýval?

Po chvíli nezáväzného rozprávania si pripadáam, ako by som sa bavila so starým kamarátom. Ladíme na rovnakej vlne a obaja máme očividne v oblube sarkazmus. Milujem ľudí, čo sa neberú príliš vážne.

Napadne mi, že sa ho opýtam na meno, no vzápätí si uvedomím, že nie je dôležité. Meno je len nálepka. Zhluk písmen, ktoré nepovedia o človeku vôbec nič.

Bez hanby si ho obzerám a uvažujem, či by sa chcel bozkávať aj on. Vtom si všimnem jeho ruky. Má ich nepokojné. Preplieta si prsty, trie hánky, puká kĺby. Dostanem chuť chytiť mu ich, aby prestal. Pohľad mi zrazu padne na zápästie, keď mu ho nečakane odhalí kraj mikiny. Tetovanie! *IK@Z*.

„Čo znamenajú?“ spýtam sa.

Zamračí sa, rukáv si stiahne nižšie.

Pomyslím si, že spomienku na frajerku. Asi som s tým nemala začínať. Nikto predsa nechce myslieť na to, čo bolo predtým a čo sa pobabralo.

„Všetko. Znamenajú úplne všetko,“ povie.

„Nešťastná láska?“

„Nie taká, na akú narážaš.“

„Pozri, aj ja mám, úplne čerstvé,“ vyskočím na nohy a nahnem sa, aby som mu ukázala miesto za uchom. Priznanie za

priznanie. Nech vidí, že nie som vyzvedačka, ktorá na oplátku nič neponúka. „Je to moje tajomstvo.“

„Tri bodky? Vieš, čo znamenajú?“ zadiví sa.

„Hocičo, čo si zmyslím.“

Nahlas sa zasmeje. Natiahne sa a prehodí mi neposlušný prameň vlasov na druhú stranu, aby sa mohol lepšie pozrieť.

Zacítim, ako vonia. Ako nebezpečenstvo. Ako korenie a mesto.

V bruchu sa mi rozleje páľava. Nečakaná, až sa preľaknem.

„Tri bodky si dávajú gangstri a zločinci. Mi vida loca. Mój šialený život.“

„No a čo?“ myknem plecami a vrátim sa na stoličku. Preložím si nohu cez nohu. „Pre mňa sú symbolom pokračovania a voľnosti. Sama sa rozhodnem, čo bude za nimi nasledovať.“

* * *

„Kde si?“ nečakane sa rozdrapia dvere a dohrnie sa Tamara.

Ani neviem, ako dlho som tu. Čas mi pri tomto chalanovi ako si prekĺzol medzi prsty. Desať minút? Hodinu? A záleží na tom vôbec?

Slnko už úplne zapadlo a ulice pod nami zaplavil šerosvit z lámp. Ani som si nevšimla, že sa rozsvietili. Zato iskru, ktorá mi vzplanula v bruchu, nedokážem prehliadať.

„Bez teba je nuda, nemám s kým ohovárať,“ zarehoce sa a fľochne na neznámeho, ktorý pre mňa už taký cudzí nie je. Prezrie si ho od hlavy po päty, potom mňa. Zasa pri tom špúli ústa a pre cudzinca môže vyznievať namyslene, ja však viem, že iba rozmýšľa. Robí to tak vždy.

„Vy dvaja tu akože čo?“ spýta sa veľavýznamne.

„Nič,“ pokrútim hlavou. „Čo by sme mali? Sedíme a rečnime.“

„Vyzerá divne, že ste sa tu zašili... sami...“

Prevrátim oči a vystrúham pohoršenú grimasu. „Zbytočne si domýšľaš.“

„Lúštíme význam tetovaní,“ zapojí sa i on.

„Ukázala si mu ho?“ Tamara sa zadívá a pichne ma výčitkou. „Myslela som si, že je prísne tajné a iba pre oči najlepších kamošiek.“

„A prečo nie? Je to predsa len neškodné gangsterské znamenie,“ poviem veselo.

Obidvaja sa zarehoceme, Tamara si potuká po čele. Očividne je mimo a vôbec nám nerozumie.

„Dýchni na mňa!“ prikáže mi a nakloní sa mi k ústam, podozrievavá, že som hádam pila bez nej.

Poslúchnem ju.

„Bezpochyby som triezvejšia ako ty,“ poviem, keď zacítim závan piva, ktorý sa okolo nej vznáša ako zlý duch.

„Obávam sa, že ti hrablo,“ skonštatuje sucho a ešte raz zazrie na chalana. Neviem, či sa jej nepáči alebo chce, aby sa jej nepáčil, už iba z princípu, už len pre to, že som mu ukázala niečo, čo mala vidieť len ona a pár vyvolených. Tamara takéto veci prežíva až zbytočne prehnane. Kedysi sa so mnou prestala na týždeň rozprávať, a dokonca si odsadla do inej lavice, lebo som si ako partáčku na spoločný projekt z bioly zvolila Kačenu, a nie ju.

„To predsa už dávno,“ zareagujem veselo.

„Poď, chcem tancovať. A aj ty chceš tancovať,“ zdrapne ma za ruku a vtiahne ma dnu.

Stihnem sa k nemu ešte otočiť a venovať mu krátky úsmev plný rezignácie a ospravedlnenia, že tak rýchlo a nečakane miznem preč. Rada by som ešte ostala, no nechávam sa unášať dnu.

S Tamarou už o chvíľu tancujeme ako o život. Spolu i osve. Bláznivo, občas mimo rytmu.

Obývačka je jeden veľký parket a zostáva iba otázkou času, kedy zazvoní našťvaný sused a začne sa vyhrážať políciou, alebo